

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ 2018)

Τὴν Παρασκευὴν, 3^{ην}/16^{ην} Φεβρουαρίου 2018, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Συμεών τοῦ Θεοδόχου, τοῦ βαστάσαντος εἰς τὰς ἁγίας ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν προσενηχθέντα εἰς τὸν Νομικὸν Ναὸν τεσσαρακονθήμερον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερὰν Μονήν, ἔνθα καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ εἰς τὴν συνοικίαν Καταμόνας τῆς Δυτικῆς Ἱερουσαλὴμ.

Εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν ἐτιμήθη ἰδιαιτέρως ὁ ἅγιος Συμεών ὡς ὑπουργήσας εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου, τεσσαρακονθήμερου προσενηχθέντος εἰς τὸν Νομικὸν Ναόν. Ἐτιμήθη τὴν πρωίαν ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς διὰ θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιεγγραμματέως, θαβωρίου κ. Μεθοδίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Ἀνανίου ἡγουμένου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ, π. Πορφυρίου ἀντιπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς Ἡ.Π.Α. (Long Island), καὶ τοῦ π. Ἱερωνύμου ἡγουμένου ἐν Φχές τῆς Ἰορδανίας, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, παρεπιδημούντων Ἱερέων ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν Ρωσσίας, Οὐκρανίας καὶ Ρουμανίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ἀναστασίου, συμπροσευχομένου τοῦ τοῦ Τελετάρχου π. Βαρθολομαίου, ψάλλοντος ἑλληνιστί, ρωσιστί καὶ ρουμανιστί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου δεξιὰ καὶ τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Γεωργίου Ἀλβανοῦ ἀριστερά καὶ μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐξ ἐντοπίων τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας καὶ ἐκ προσκυνητῶν ἐκ Ρωσσίας, Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ θεὸν ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ᾧ τάλας! ἐβόα, ἐγώ· πρό γάρ εἶδον σωματούμενον θεὸν φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα».

(Ὅταν ὁ Ἡσαΐας εἶδε τὸν θεὸν νὰ κάθεται συμβολικά πάνω σ' ἓναν ψηλὸ θρόνον καὶ νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ ἐνδόξους ἀγγέλους, φώναξε δυνατά: ᾧ πόσο ταλαίπωρος εἶμαι ἐγώ! Διότι προεῖδα τὸν θεὸν πού μέλλει νὰ προσλάβει σῶμα καὶ πού εἶναι ὁ Κύριος τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ τῆς εἰρήνης). Ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Κοσμάς Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί.

Ἡ πανσθενουργὸς χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ταφῆς τοῦ Θεοδόχου καὶ Πρεσβύτου Συμεών, δηλονότι ἐν τῷ προαστείῳ τῆς Ἱερουσαλὴμ «Καταμόν», ἵνα εὐχαριστιακῶς καὶ πνευματικῶς ὑμνήσωμεν σήμερον τὸν Θεοδόχον καὶ σὺν ἐκείνῳ Ἄνναν τὴν σώφρονα προφήτιδα,

υπάρχοντας τούς κατιδόντας τόν δι' ἡμᾶς σωματωθέντα καί νηπιάσαντα θεόν Λόγον τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν.

Τήν ἐκ τῆς Παρθένου θεοτόκου καί ὑπερευλογημένης Μαρίας ἐνσάρκωσιν τοῦ θεοῦ Λόγου προεῖδεν συμβολικῶς ὁ Προφήτης Ἡσαΐας καί ἐπεβεβαίωσε αὐτήν «ὁ δίκαιος καί εὐλαβής Συμεών προσδεξάμενος εἰς τάς ἀγκάλας αὐτοῦ τό παιδίον Ἰησοῦν κατὰ τήν εἴσοδον αὐτοῦ εἰς τό ἱερόν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί εὐλόγησε τόν θεόν καί εἶπε· Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρημά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ», (Λουκ. β' 29-31).

Ὁ σωματούμενος θεός, δηλονότι «Ὁ βασιλεύς Κύριος Σαβαώθ» κατὰ τόν Ἡσαΐαν (Ἡσ. 6,5) καί τό «σωτήριον τοῦ Δεσπότου θεοῦ» (Λουκ. 2,30) κατὰ τόν Πρεσβύτερον Συμεών δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τόν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Κύριος τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καί τῆς εἰρήνης. Διά τοῦτο καί ὁ μελωδός Ἅγιος Κοσμάς λέγει: «Ὁ Κύριος καί θεός ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ «δεσπόζων φωτός ἀνεσπέρου καί εἰρήνη, κατὰ δέ τόν θεῖον Παῦλον ὁ θεός κατοικεῖ εἰς φῶς, εἰς τό ὅποιον οὐδεὶς δύναται νά πλησιάσῃ, «φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον», (Α' Τιμ. 6,16). Καί κατὰ τόν θεολόγον Ἰωάννην ὁ θεός εἶναι φῶς, τό ὅποιον ἀκτινοβολεῖ ἀγιότητα καί ἀλήθειαν καί δέν ὑπάρχει μέσα του κανένα ἵχνος σκότους, ἀγνοίας καί ἀμαρτίας, «ὁ θεός φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστὶν οὐδεμία» (Α' Ἰωάν. 1,5). Κατὰ τόν Προφήτην Ἡσαΐαν, τά προστάγματα τοῦ θεοῦ εἶναι φῶς διὰ τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς. «Ἐκ νυκτός ὀρθρίζει τό πνεῦμα μου πρὸς σέ ὁ θεός, διότι φῶς τά προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς», (Ἡσ. 26,9).

Τό ἀπρόσιτον τοῦτο φῶς, ἀγαπητοί μου, εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὅποιον ὡς γλῶσσα παρόμοια πρὸς τήν φλόγαν τοῦ πυρός ἐκάθησεν εἰς ἓνα ἕκαστον ἐκ τῶν ἀποστόλων κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς· «Καί ὥφθησαν αὐτοῖς [τοῖς ἀποστόλοις] διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου», (Πράξ. 2,3-4). Τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι τό φωτίζον καί ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον. «Ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ», κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος, (Ἀποκ. 18,1).

Αὐτό τοῦτο τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον, τό σύν Πατρί καί Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καί συνδοξαζόμενον, τό λαλήσαν διὰ τῶν προφητῶν, ἦν ἐπ' αὐτόν, δηλονότι τόν Δίκαιον Συμεών. «Καί ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μή εἰδεῖν θάνατον πρίν ἢ ἴδῃ τόν Χριστόν Κυρίου», μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς (Λουκ. 2, 25-26). Πρὸς δέ τούτοις ὁ μελωδός λέγει: «Ἡ χαρά τῶν θλιβομένων ἐπεδήμησεν, ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ Ἰσραήλ, ἀληθῶς, ὥράθη ὡς νήπιον ἐν τῷ Ναῷ αὐτοῦ, ἀπολύων με, πρὸς τήν ζωὴν τήν μέλλουσαν, Συμεών ἐβόα χαίρων». Περί τοῦ νηπίου τοῦ εἰσελθόντος ἐν τῷ Ναῷ ὁ Ἡσαΐας λέγει: «Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν», (Ἡσ. 9,6). Τό μέν ἐγεννήθη, τό δέ ἐδόθη. Τό μέν διὰ τό ὀρώμενον, τό δέ διὰ τό νοούμενον», ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου.

Τό παιδίον τοῦτο τό ἐν σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ γεννηθέν ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου θεοτόκου Μαρίας καί ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεών βασταχθέν καθίσταται «ὀρώμενον καί νοούμενον» διηνεκῶς καί εἰς τούς αἰῶνας εἰς πάντας τούς θέλοντας σωθῆναι καί κληρονομήσαι ζωὴν αἰώνιον. Τοῦτο δέ ἐκπληροῦται διὰ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας

εὐχαριστίας, δηλονότι τῆς θείας καί ἀναιμάκτου θυσίας, τῆς θυσίας αἰνέσεως τῆς προσφερομένης εἰς τόν θεόν Πατέρα διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος· «Δι’ αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διά παντός τῷ θεῷ, τοῦτέστιν καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ», (Ἑβρ. 13,15)». Κατά δέ τόν προφήτην Δαυΐδ, «θυσία αἰνέσεως δοξάσει με καί ἐκεῖ ὁδός, ἣ δείξω αὐτῷ τό σωτήριόν μου», λέγει Κύριος, (Ψαλμ. 49,23).

Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τήν εἰλικρινῇ εὐσέβειαν καί τήν ὑγιαίνουσαν πίστιν εὐρίσκεται ὁ μοναδικός δρόμος τῆς σωτηρίας. Ἐπὶ τούτου ὁ Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Θεοδώρητος, σχολιάζων λέγει: «προσῆκει μή μόνον ὑμνεῖν τόν θεόν καί τῆς αἰνέσεως θυσίαν προσφέρειν, ἀλλά καί εὐτάκτως ὁδεύειν καί τόν οἰκεῖον βίον ρυθμίζειν.

«Τό σωτήριον τοῦ θεοῦ», δηλονότι ὁ Χριστός, ὁ Ὑποῖος «διά Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτόν προσήνεγκεν ἅμωμον τῷ θεῷ», (Ἑβρ. 9,14) εἶναι Αὐτός ὁ ὁποῖος θά μᾶς ἀξιώσῃ νά λατρεύσωμεν ἀξίως τόν ζῶντα θεόν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀδελφοί μου, καιρός εὐπρόσδεκτος καιρός μετανοίας, καί ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν κοιλίᾳ τῆς θεοτόκου, σωματούμενος διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν».

Δεηθῶμεν, τοῦ Δικαίου καί Θεοδόχου Συμεών, οὗτινος τήν μνήμην ἐορτάζομεν σήμερον, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν αὐτοῦ σύν τῆς προφήτιδος Ἄννης ἀξιωθῶμεν καί ἡμεῖς νά ἴδωμεν τό «σωτήριον τοῦ θεοῦ» καί τόν Υἱόν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, τόν Κύριον καί θεόν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἐπὶ 40ετίαν καί πλέον πολίος ἡγούμενος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Θεοδώρητος ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον καί πολλοὺς ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων εἰς τό προαύλιον καί τό αἶθριον τῆς Μονῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]